

Barcelona, dimarts, 26 de maig de 2026

Tot és silenci. Les llums del sostre són massa intenses. Sento passes al passadís pròxim, enèrgiques i ràpides. Crec que alguna cosa s'està coent. Se sent un murmuri de gent que parla malgrat des d'aquí no puc distingir què es diu. Miro al meu voltant i tot sembla tenir un ordre. Els desinfectants, les gasses, els tubs, tot està ben col·locat. Prop meu hi ha una safata amb bisturís i pinces on distingeixo també un separador quirúrgic. De fet, no difereix en excés de les sales quirúrgiques on ja he estat abans. No recordo bé quan va ser la primera vegada que vaig entrar a un quiròfan, però de llavors ençà hi he tornat molts cops. Els que em van precedir també van entrar moltes vegades, i alguns van tornar a sortir. Sento que el bullici que estava a l'exterior s'ha calmat, i les passes ara ja són més lentes. S'obre una porta i entren 5 persones. M'atreveixo a dir quin rol té cadascú. La persona més gran és el Dr. Montraveta, l'he vist mil cops, porta ulleres de pasta, i no supera els seixanta anys. Al seu costat, una noia que volta els quaranta, ulls blaus, expressió serena i distant. A darrera meu hi ha una noia jove, indefensa i nerviosa que em mira amb atenció. Prop de la zona d'esterilització, un jove decidit col·loca de forma gairebé mil·limètrica els bisturís que havia vist abans. I davant meu, per la meva sorpresa, algú vestit de blanc que porta una càmera de filmar. – *Crec que avui és un dia important* – em dic a mi mateix. *Si no, perquè hi ha tant enrenou?* Soc conscient que cap d'ells s'ha atrevit a mirar-me, excepte la jove infermera crec, que potser, per la seva inconsciència.

Divago pels records de la meva infància quan tot just em descobria a mi mateix. Alguns deien que era molt petit i no calia patir-hi, altres, sabien que la meva maldat era inherent. A mesura que els mesos avançaven, jo creixia, i malgrat em van intentar controlar, mai no ho van arribar a aconseguir. I això és el que té venir d'una família forta, que els descendents ja no tenen les debilitats dels seus ascendents. El temps passava i la meva naturalesa augmentava proporcionalment a la maldat innata del meu interior. Recordo l'últim dia que vam compartir. Era un dilluns de primavera, ella no devia tenir més de vint anys. Hauria dit que vivíem en una simbiosi perfecte, malgrat ella no pensava el mateix. El seu odi i la seva necessitat de separar-se de mi era proporcionalment invers al meu desig de romandre-hi unit. Al final vaig haver d'acabar amb ella, el seu cos no ho va poder resistir, i jo vencedor d'aquesta lluita, vaig ser retingut per pagar pels meus crims. Des de llavors sempre he estat aïllat, empresonat en una presó de cristall, i d'alguna manera rendint comptes al passat.

Una punxada aguda em torna al present. Enrere queden els records, davant, el patiment que estic vivint. Sembla que m'estigui trencant a poc a poc i el dolor és insuportable. La doctora dels ulls blaus fa una senyal al doctor, i els dos, de mutu acord, em tornen a punxar. La sol·lució cristal·lina entra decididament i el dolor que sentia, es multiplica per mil. Veig que tot s'acaba, veig que em queden pocs segons. Els veig expectants, curiosos, esperançats i m'atreveria a dir alegres, i jo moro per dins, entristit, desorientat.

Les veus cada cop són més llunyanes, però aconseguixo escoltar les felicitacions i l'alegria que envolten el meu exterior. I jo dins una safata platejada, veient el pilot de la càmera que s'apaga, moro definitivament.

..*.*.*

En menys de trenta minuts tots els mitjans digitals porten una notícia impactant: Un equip mèdic de l'Hospital de la Vall d'Hebrón aconseguix la cura contra el càncer. Les proves realitzades durant el dia d'avui, han estat conclouents. El càncer ja és història.